

Urunk Mennybemenetele Vasárnapja – 2014. június 1.

Fiatalok egy csoportja érkezett az Alpok egyik legmagasabb hegyének tövébe. Az volt a céljuk, hogy meghódítják a magas, sziklás, havas-jeges hegycsúcsot. Elfoglalták a szállásukat a vendégház kétágyas szobáiban. A hegymászás előtti napokat edzéssel töltötték: túráztak, tornáztak, gyakorolták a kötélmászást és még számos hasznosnak vélt gyakorlatot végeztek. Az egyik szobába beköltözött két fiatal fiú azonban nem edzett velük. Ők egész nap tétlenül heverésztek, olykor előbújtak a kuckójukból eszegetni, sörözni. „Úgy látszik, ők eléggé felkészültnek érzik magukat” – gondolták a többiek. A csúcsra való indulás napján a többiek már kora hajnalban fölkeltek. Rétegesen felöltözködtek, aprólékosan ellenőrizték a felszerelést, jól bekötötték a bakancsukat, meghúzták a hátizsákok szíjait, élelmet, vizet pakoltak. A két fiú szobájából azonban semmi nesz sem hallatszott. Várakoztak egy ideig, végül bekopogtak, majd hangosan dörömböltek az ajtajukon. Végül előbukkant a résnyire kitaruló bejárat mögött a két kócos, álmos fej. „Hát ti? Így akartok indulni a hegycsúcsra? Hiszen semmivel nem is készültetek?” – förmedtek rájuk. Azok azonban kissé bosszúsán ezt felelték: „De hiszen mi csak ide megyünk a sarki kocsmába! Ahhoz épp eléggé fel vagyunk készülve!” – azzal bevágták az ajtót elképedt társaik előtt.

Hát persze! Ha csak ennyi a cél, akkor annak eléréséért elég kevesebbet is tenni. Azonban tényleg csak ennyi a cél? Az ember cselekedeteit, mindennapi tetteit semmi sem határozza meg jobban, mint a reményei, a várakozásai. Mit szeretnék elérni, mivé akarok lenni? Valamelyik nap láttam egy viccesnek szánt rajzot az Interneten. Egy férfi heverészett lustálkodva egy padon. Odament hozzá egy másik, és megkérdezte: „Mit csinálsz ma egész nap?” „Semmit.” – felelte a heverésző alak. „De hiszen tegnap is éppen ezt csináltad!” – folytatta a másik. „Na igen, de nem sikerült befejeznem.” – hangzott a frappáns válasz. No, igen! Vicces lenne, ha nem lennének sajnos egyre többen olyanok, akik ezt az életstílust követik. Rendkívül fájdalmas jelenség ez, amely sajnos főleg a fiatalok körében egyre gyakoribb. Arról árulkodik, hogy valójában nincsenek igazi reményeik, fontosabb céljaik az életüket illetően. Vagy legföljebb csak nagyon alacsonyrendű reményeik, könnyen, kis erőfeszítéssel elérhető céljaik vannak, amelyek nem bírnak túl sok motivációs erővel (sarki kocsmá!). Rendszerben is lehetne ez így, ha az ember boldogságvágyát, „életigényét” kielégítenék az ilyen célok és az értük végzett cselekedetek. Azonban azt látjuk, hogy még a sokkal-sokkal magasabb rendű és magasabbnak vélt célok: a munkahelyi siker, az anyagi érvényesülés, a házasság, gyermekvállalás, családi élet sem képes maradéktalanul boldoggá tenni az embert. Valahogy, valahol mélyen ennél is többre, teljesebbre vágyunk. Hát még azok, akiknek semmi céljuk sincsen?? Nem, egyáltalán nem mondhatók ők elégedettnek vagy boldognak, bármennyire könnyűnek és gondtalanoknak is tűnik látszólag az életük! Sokkal inkább igaz rájuk az a kifejezés, hogy „reménytelenek”, annak minden egyéb velejáró jellemzőjével: a keserűséggel, tehetetlenséggel, lassú besavanyodással, depresszióval együtt.

Nem, egyáltalán nem jó az embernek, ha alacsonyra teszi a mércét, vagy mások alacsonyra teszik neki! Mennyire jó lenne végre megérteni a mai szentlecke fontos üzenetét: „Urunk Jézus Krisztus Atyja, a dicsőség Istene gyűjtson világosságot lelketekben, hogy megértsétek, milyen reménységre hívott meg benneteket, milyen gazdag az a fenséges örökség, amit Ő a szenteknek szán!” Mert nagyon szép, vonzó reménységre kaptunk meghívást valamennyien! Isten Országá, a mennyei boldogság a célunk, amelynek reményét Isten már a teremtésben a szívünkbe véste. Amikor Jézus arra hív meg bennünket, hogy legyünk olyan tökéletesek, mint a Mennyei Atya, vagy hogy égő méccsessel a kezünkben állandóan várakozzunk a bármikor hazatérő Urunkkal való találkozásra, akkor nem teljesíthetetlen követelményt állít elénk, vagy éppen rémisztgetni akar minket, hanem éppen a szívünk leküzdhetetlen vágyakozását, semmivel nem helyettesíthető végső célunkat fogalmazza meg. A Mennybemenetel ünnepe

éppen arra hívja fel a figyelmünket, hogy ez a végső cél igenis létezik, és Jézus mindannyiunk számára elérhetővé tette azzal, hogy „előre ment helyet készíteni nekünk” az Atya Országában. Ha az ember megfélelkezik erről a meghívásról, ha elnyomja magában ezt a reményt, akkor kérdésessé válik élete értelmessége.

Korunk rezignáltságának, sok ember kedvetlenségének és ellustulásának elsődleges oka ez a reménytelenség. A gyerekek, fiatalok kezdenek hozzászokni ahhoz, hogy mások – a szülők, a felnőttek – már a földi célok tekintetében is sok mindent megcsinálnak helyettük. Evilági céljaikért sem nekik kell megküzdeni. Különösebb teljesítmény nélkül is van „eredmény”. Csakhogy ez a rossz mentalitás éppen a reménykedés és a céljaikért való megküzdés képességét irtja ki belőlük, ami óriási tragédiákhoz vezet! A sok semmittevő, vagy legfőljebb „napi, apróbb értékekért” küzdeni akaró fiatal részben ennek a rossz nevelői hozzáállásnak köszönhető. Pedig a Mennyek Országát, az igazi, végső beteljesedést senki, senki nem érheti el helyettünk! Azt a helyet, ami csakis nekünk készült, csakis saját magunk nyerhetjük el, saját földi életünk, saját istenkapcsolatunk, krisztuskövetésünk útján! Másrészt az is sok fiatal rezignáltta, közömbössé tehet az erőfeszítések iránt, hogy látja az előtte járó nemzedék reményeinek, erőfeszítéseinek hiábavalóságát. Látja azt, hogy semmiféle evilági érték, gazdagság, karrier vagy kapcsolat nem elég tartós, nem eléggé boldogító. Igen, az Isten Országának reménye helyett a pusztán evilági remények nem képesek mindvégig értelmet adni az életünknek, elegendő motivációt adni a legkeményebb küzdelmekhez is.

Ezzel szemben az apostolok életében komoly változást látunk. Nem volt az ő életük céltalan és értelmetlen, nem voltak a napjaik üresek a Jézussal való találkozás, feltámadásának és menybemenetelének megtapasztalása előtt sem. Ki-ki élte a maga életét, végezte a maga dolgát: halászott, sátorvásznat szőtt, váltotta a pénzt stb. Azonban mégsem lehettek teljesen elégedettek, ha hallgattak Jézus hívó szavára, ha képesek voltak az Ő követéséért elhagyni mindenüket. A későbbiekben pedig olyan teljesítményekre lettek képesek és képesek, amit korábban soha nem is képzeltek volna önmagukról: rendkívüli utakra vállalkoztak, az evangélium hirdetésére távoli, idegen tájakon, sok üldöztetés, szenvedés elviselésére anélkül, hogy elveszítették volna életkedvüket. Sőt, még a vértanúságra is, anélkül, hogy a halált vereségnek, dicstelen befejezésnek tartották volna. Erre a rendkívül tevékeny, áldozatkész, ugyanakkor derűvel, elégedettséggel teli életre az örök boldogság reménye, az Isten Országának vonzó célja tette őket képessé. Mint ahogy minden kor keresztény szentjeit is a későbbiekben. Ma is arra van szükség, hogy egyre több ember felismerje, elismerje szíve legmélyebb vágyakozását az Isten Országáért, s annyira akarjon oda eljutni, hogy azért még e legkeményebb küzdelmeket is bátran vállalja a Jézus követés szűk ösvényén!